

vi skal se paa, saa at man ikke stiller Kreditforeningerne overfor hinanden, og siger, at den ene maaske vil faa lettere i Konkurrencen end den anden. Det, det drejer sig om, er, hvad der af Hensyn til Laantagerne maa siges at være berettiget, selvfølgelig altid under Hensyn til Samfundets og her, hvor der er Tale om Statsgaranti, ogsaa til Statskassens Interesser.

Jeg har ikke villet undlade at gøre denne almindelige Bemærkning om, hvad der er Kreditforeningernes Opgave, og under hvilket Synspunkt de maa ses. I Forbindelse hermed vil jeg gøre opmærksom paa, at Spørgsmaalet om Forhøjelse af Vurderingssummen fra 10,000 Kr. til 12,000 Kr. efter min Formening fikke er noget stort Spørgsmaal; det sigter kun paa vedblivende at gøre det muligt, at den samme Klasse — hvis jeg maa bruge det Udtryk, uden at blive misforstaaet — af Laansøgere kan nyde godt af Kreditforeningerne, idet det vistnok ikke kan modsiges, i alt Fald ikke med Rette, at Stigningen i Priserne for de mindre Ejendomme er saa stor i de sidste 3—4 Aar, at det, der passede med 10,000 Kr. sidst, saa omtrent nu vil være 12,000 Kr., saa at der ikke i og for sig sker nogen Forandring ved, at man forandrer de 10,000 Kr. til 12,000 Kr. Jeg gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at det heller ikke for mig er noget stort Spørgsmaal, naar det ærede Medlem fra Herning har stillet Ændringsforslag, ganske vist subsidiært under Nr. 5, gaaende ud paa, at denne Forhøjelse kun skal gælde for Ejendomme med større Jordtilliggende, skal jeg vel sige. Jeg mener, der sker ikke nogen Skade ved, at man vedtog dette Ændringsforslag, saa at Forhøjelsen til 12,000 Kr. kun gjaldt Ejendommene med Jord, thi det er navnlig først og fremmest dem, som Kreditforeningerne tager Sigte paa. Men da man ikke hidtil har gjort dette Skel og sagt, at de to Husmandskreditforeninger maa kun yde Laan i de Ejendomme, hvor Landbruget — selv om det er et lille Landbrug — er Hovedindtægtskilden, er det vel vanskeligt at gøre det nu, men hvis man vil gøre det, er det for mig ikke noget stort Spørgsmaal, og jeg skal med Sindsro se dette blive vedtaget.

Det samme gælder ganske vist ikke det Ændringsforslag under Nr. 3, som er stillet af det ærede Medlem fra Herning. Det ærede Medlem foreslaar der, at vi samtidig skal foretage en Ændring i en anden af vore Kreditforeningslove, som for øvrigt ogsaa blev ændret i Fjor, ved-

rørende Grundejerkreditforeningen i Herning, som man plejer at kalde den. Der er ved det af Flertallet stillede Ændringsforslag Nr. 2, sammenlignet med Lovforslaget, som jeg forelagde det, foreslaaet den Forandring, at Laanegrænsen skal sættes op fra 50 til 55 pCt. af Vurderingssummen. Jeg skal gerne vedgaa, at det noget er paa min Foranledning, at man har stillet dette Ændringsforslag, som jeg altsaa kan tiltræde og anbefaler ærede Medlemmer at stemme for. Jeg mener, at man derved fuldt ud imødekommer, jeg kunde ogsaa sige imødegaa, det Krav, man har fremsat fra de to Kreditforeningers Side om at faa 4½ pCt.s Serier, og det er kun, fordi jeg har ment, at der maaske var noget berettiget i dette Ønske, at jeg har fundet, at det kunde gaa an at gaa op med Laanegrænsen til 55 pCt., idet der saa ikke vil være noget til Hinder for, at der kan ydes et lidt større Laan af 4 pCt.s Obligationer. Jeg tror tilmed, at det for de paagældende Laantagere er bedre at faa et større Laan i Obligationer til 4 pCt. end at faa et noget mindre Laan i Obligationer til 4½ pCt. Men dette kan man ikke saadan uden videre overføre til enten Grundejerkreditforeningen eller andre Kreditforeninger, hvor de har faaet Lov til at udstede 4½ pCt. Obligationer. Derfor kan jeg under ingen Omstændigheder gaa med til at forandre Bestemmelsen om Grundejerkreditforeningen. Med Hensyn til den Mulighed at gaa til en Forandring af Loven om Grundejerkreditforeningen, hvorefter man gik op med Laanegrænsen, er jeg nødt til at stille mig ret reserveret. Det er et Spørgsmaal, som maa afgøres under Hensyn til, at de har faaet Bemyndigelse til at udstede 4½ pCt.s Obligationer. Jeg tror derfor, vi maa se paa det Forhold for sig selv.

Jeg har vist før haft Lejlighed til at sige og vil gerne gentage, at i al sin Almindelighed var det efter min Opfattelse meget ønskeligt, at man kom til en Ordning med Hensyn til Kreditforeningernes Udlaansmaksimum, saa at det ikke blev de af Kreditforeningerne foretagne Takstationer, men de officielt anerkendte Ejendomsskyldvurderinger, der blev det til Grund liggende. Selvfølgelig maatte der saa sættes andre Procenttal end dem, der nu staar i de forskellige Kreditforeningslove. Det er et Spørgsmaal, jeg har haft under Overvejelse, men man kan jo ikke faa alt frem i en enkelt eller i et Par Rigsdagssamlinger. Under Overvejelserne af en samlet Lov om Kreditforeningers